

РЕШЕНИЕ

№ 643

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав,** в открито заседание на 13.11.2013 г. в следния състав:
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **6680** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

10

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № [ЕГН]/21.11.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт, с който е отказан данъчен кредит общо в размер на 26 878, 91 лв. и лихви в размер на 11 276, 45 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1104471/12.04.2011 г., изменена със заповед № 1109798/23.08.2011 г., издадени от Ц. К. Н. - началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС на дружеството за данъчни периоди от 01.01.2007 г. до 28.02.2011 г. На търговското дружество, в съответствие с чл. 113, ал. 2

от ДОПК, са връчени екземпляри от заповедите за възлагане на ревизия, видно от отбелязването на разписките за връчването им. Със заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № 1109798/10.10.2011 г., същият е връчен на ревизираното лице на 24.10.2011 г., съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Констатациите в ревизионния доклад са възприети напълно от ревизиращите органи и е издаден ревизионния акт.

В резултат на ревизионното производство при деклариран от дружеството общо за периодите ДДС за внасяне в размер на 24 006, 71 лв. с ревизионния акт е установен резултат общо за ревизираните периоди ДДС за внасяне в размер на 50 885, 62 лв. и лихви в размер на 11 276, 45 лв. След извършено прихващане на сумата в размер на 2 182, 14 лв. с ревизионния акт са установени задължения за довносяне общо в размер на 42 404, 25 лв. – ДДС в размер на 31 127, 80 лв. и лихви в размер на 11 276, 45 лв. Допълнително установените данъчни задължения по ЗДДС произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. В хода на ревизионното производство е била извършена насрещна проверка на лицата, посочени като доставчици на дружеството и издатели на фактурите, по които с ревизионния акт е отказано правото на приспадане на данъчен кредит. С протокол за извършена насрещна проверка е документирана проверката на [фирма], като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя Фактура № 150/31.07.2008 г. с предмет на доставката СМР, фактура № 41/10.10.2008 г. с предмет на доставката СМР, фактура № 265/09.10.2008 г. с предмет на доставката СМР. Към фактурите са приложени 2 броя протоколи образец № 19 от 31.07.2008 г., 06.10.2008 г. и 10.10.2008 г. за установяване и извършване на СМР – доставка и монтаж на въжета в изложбени зали в С., В. и Б., доставка и монтаж на стълба и скеле в К., СМР по укрепване в К., доставка и монтаж на стълба и скеле в С. 3., СМР по укрепване в С. 3. (Пощенска банка), СМР подготовка по монтаж, окачване на вертикална завеса от плетени въжета, почистващи дейности след монтаж, доставка и монтаж на въжета в [населено място] – Р., доставка и монтаж на козирка с въжета за „Дом на камиона“, СМР груба подготовка за монтаж в сграда И.. ИПДПОЗЛ е било връчено на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК. С протокол за извършена насрещна проверка е документирана проверката на [фирма], като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 37/16.11.2007 г. с предмет на доставката СМР по договор, фактура № 653/07.02.2008 г. с предмет на доставката монтажни работи, фактура № 684/26.02.2008 г. с предмет на доставката довършителни работи – замазка и шпакловка, фактура № 762/07.04.2008 г. с предмет на доставката СМР и фактура № 1001/29.08.2008 г. с предмет на доставката СМР. ИПДПОЗЛ е било връчено на лицето по реда на чл. 32 от ДОПК.

С протокол за извършена насрещна проверка е документирана проверката на [фирма], като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 65/19.06.2009 г. с предмет на доставката извършване на монтаж, фактура № 228/04.09.2009 г. с предмет на доставката СМР по договор, фактура № 258/29.09.2009 г. с предмет на доставката СМР по договор, фактура № 238/31.07.2009 г. и фактура № 258/29.09.2008 г. До дружеството е било изготвено ИПДПОЗЛ, което е било връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

С протокол за извършена насрещна проверка е документирана проверката на

[фирма], като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 146/25.06.2008 г., с предмет на доставката СМР, фактура № 165/12.01.2009 г. с предмет на доставката извършване на монтаж, фактура № 24/23.04.2009 г. с предмет на доставката укрепване на конструкция, кредитно известие към фактура № 24/23.04.2009 г. поради неплащане. До дружеството е било изготвено ИПДПОЗЛ, което е било връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. С протокол за извършена насрещна проверка и документирана проверката на [фирма], като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 81/23.02.2007 г. с предмет на доставката монтажна дейност по договор, фактура № 560/26.10.2007 г. с предмет на доставката материали и кредитно известие № 611 от 21.11.2007 г. към фактура № 560/26.10.2007 г. С протокол за извършена насрещна проверка и документирана проверката на [фирма], като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 136/31.01.2007 г. с предмет на доставката по договор, фактура № 141_03.02.2007 г. с посочен предмет кредитно известие по фактура № 136 от 31.01.2007 г. поради неизвършено плащане.

С протокол за извършена насрещна проверка и документирана проверката на [фирма], като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 122/17.04.2009 г. с предмет на доставката изпитания на конструкция и кредитно известие № 137 от 07.05.2009 г. към фактура № 122/17.04.2009 г. поради неизвършено плащане. На проверяваните дружества са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от трети лица чрез прилагане към данъчното досие.

Връчването е осъществено по реда на чл. 32 от ДОПК тъй като всяко едно от дружествата не е било намерено след две посещения през 7 дни на адреса за кореспонденция, документиран с протоколи съставени по реда на ДОПК. На определеното за целта място в съответната териториална дирекция са били поставени съобщения по чл. 32 от ДОПК, които са били публикувани в интернет и изпратени с писмо с обратна разписка. Тъй като никой от посочените доставчици не се е явил до изтичането на 14-дневния срок от поставянето на съобщението, исканията за представяне на документи и писмени обяснения са били приложени към преписката и съобразно това същите се смятат за редовно връчени по реда на чл. 32, ал. 6 от ДОПК. На основание чл. 37, ал. 2 от ДОПК до жалбоподателя е било изготвено ИПДПОЗЛ, с което са били изискани всички документи за доказване на реалността на извършените доставки с изпълнители посочените по-горе търговски дружества.

В хода на ревизионното производство след извършена проверка в информационната система на НАП органите по приходите са установили, че дружествата, посочени като доставчици на жалбоподателя не са имали назначени лица на трудов договор. Извършена е проверка в информационната система на НАП и относно обстоятелство на установяване на предходни доставчици на лицата, посочени като доставчици, като е било установено, че посочените такива също не разполагат с лица наети на трудов договор. След анализ на събраните по делото доказателства е направен извода за липсата на реални доставки по процесните фактури, издадени от посочените търговски дружества.

Осъществено е обжалването по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „О.” в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт с приложимост на чл. 68, ал. 1, т. 1, вр. чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо

право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

С обжалвания ревизионен акт на [фирма] е отказан данъчен кредит общо в размер на 26 878, 91 лв. и лихви в размер на 11 276, 45 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е издало на жалбоподателя фактура № 150/31.07.2008 г. с предмет на доставката СМР, фактура № 41/10.10.2008 г. с предмет на доставката СМР, фактура № 265/09.10.2008 г. с предмет на доставката СМР, че [фирма] е издало на жалбоподателя фактура № 37/16.11.2007 г. с предмет на доставката СМР по договор, фактура № 653/07.02.2008 г. с предмет на доставката монтажни работи, фактура № 684/26.02.2008 г. с предмет на доставката довършителни работи – замазка и шпакловка, фактура № 762/07.04.2008 г. с предмет на доставката СМР и фактура № 1001/29.08.2008 г. с предмет на доставката СМР, че [фирма] е издало на жалбоподателя фактура № 65/19.06.2009 г. с предмет на доставката извършване на монтаж, фактура № 228/04.09.2009 г. с предмет на доставката СМР по договор, фактура № 258/29.09.2009 г. с предмет на доставката СМР по договор, фактура № 238/31.07.2009 г. и фактура № 258/29.09.2008 г., че [фирма] е издало на жалбоподателя фактура

№ 146/25.06.2008 г., с предмет на доставката СМР, фактура № 165/12.01.2009 г. с предмет на доставката извършване на монтаж, фактура № 24/23.04.2009 г. с предмет на доставката укрепване на конструкция, кредитно известие към фактура № 24/23.04.2009 г. поради неплащане, че [фирма] е издало на жалбоподателя фактура № 81/23.02.2007 г. с предмет на доставката монтажна дейност по договор, фактура № 560/26.10.2007 г. с предмет на доставката материали и кредитно известие № 611 от 21.11.2007 г. към фактура № 560/26.10.2007 г., че [фирма] е издало на жалбоподателя фактура № 136/31.01.2007 г. с предмет на доставката по договор, фактура № 141_03.02.2007 г. с посочен предмет кредитно известие по фактура № 136 от 31.01.2007 г. поради неизвършено плащане, че [фирма] е издало на жалбоподателя фактура № 122/17.04.2009 г. с предмет на доставката изпитания на конструкция и кредитно известие № 137 от 07.05.2009 г. към фактура № 122/17.04.2009 г. поради неизвършено плащане.

От събраните по делото доказателства се установява също така, че процесните фактури, издадени от посочените търговски дружества са включени в дневниците за продажби и в справките декларации по ЗДДС за съответните данъчни периоди на дружествата (доказателства в тази насока са отразяванията, направени в протоколите за извършени насрещни проверки на търговските дружества). Спорът между страните е по отношение на обстоятелството дали са налице предпоставките за правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от търговските дружества, посочени като доставчици на жалбоподателя, фактури. По отношение на обстоятелството дали са налице предпоставките на правото на приспадане на данъчен кредит съдът ще даде отговор на този въпрос след анализ на представените по делото доказателства и въз основа на възникналите правоотношения между жалбоподателя и съответния доставчик, издател на процесната фактура, както и при съобразяване на приложимите правни разпоредби, като предвид обстоятелството на идентичност на клаузите на договорите, сключени между жалбоподателя и всеки един от доставчиците и

идентичност на документираните с фактурите доставки обстоятелството дали е налице правото на приспадане на данъчен кредит ще бъде изследвано общо за всичките доставчици.

Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Напълно идентична в тази насока е и разпоредбата на чл. 178 от директивата 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (директивата), съгласно която, за да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на следните условия за целите на приспадане в съответствие с член 168, буква а) по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и членове 238, 239 и 240. От своя страна съгласно чл. 168, б. а” доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице.

Следователно, и съгласно чл. 178, вр. чл. 168 от директивата съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалния доставчик на доставката на стока или услуга. В тази връзка следва да се посочи и решение на съда на Европейския съюз от 22 декември 2010 г., по дело C-438/2009 г., т. 25 и т. 26 от същото. В процесния случай реалното извършване на доставката на услугите и реалното доставяне на стоките по процесните фактури не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Изводите си настоящата инстанция обосновава с обстоятелството и като взе предвид предмета на доставките по процесните фактури. При изследване на обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя е налице правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури следва да се съобрази и обстоятелството, че законодателят в никакъв случай не предпоставя признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай. Следователно при една реално осъществена стопанска операция, данъчно задължените лица трябва да я оформят и документално в счетоводствата си и тогава ще е налице както реално осъществена доставка, така и нейното документално оформяне. Другата хипотеза не намира опора в закона - недоказана реална доставка, но доказване на нейното документално оформяне в

счетоводството. В тази хипотеза първият въпрос, който се поставя - документалното оформяне предполага ли реална доставка или без значение дали такава е осъществена.

В този случай правилният отговор ще бъде винаги отрицателен, тъй като законът при всички случаи, независимо дали се касае за определяне на косвени или на преки данъци изисква преди всичко доказателства за реалност на доставката, а след това и правилното ѝ счетоводно оформяне. От събраните по делото доказателства не се доказва реалността на доставките по процесните фактури. Овен процесните фактури като доказателства по спора са представени 4 броя договори, сключени между [фирма] в качеството му на възложител и [фирма] в качеството му на изпълнител, по силата, на който възложителят възлага, а изпълнителят се задължава да извърши спомагателна дейност по СМР дейности по укрепване и подготовка за монтаж на конструкции от страна на възложителя в курорт П. в 2 броя новостроящи се сгради Г. Л. (договор от 11.10.2007 г.), договор, по силата, на който възложителят възлага, а изпълнителят се задължава да извърши спомагателна дейност по СМР дейности по укрепване и подготовка за монтаж на защитна мрежа на обект магазин „А.”, С., [улица](договор от 02.04.2008 г.), договор по силата, на който, възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши спомагателна дейност по СМР дейности по укрепване и подготовка за монтаж на мрежи, парапети и конструкции на обекти, сграда „Б.” – Г., сграда „П.” – С., [улица], сграда „Ред пойнт” С., [жк], сграда на [улица] (договор от 01.02.2008 г.), договор, по силата на който възложителят възлага, а изпълнителят се задължава да извърши извършване на спомагателна дейност по СМР дейности по укрепване и подготовка за монтаж и монтаж на сглобяема модулна конструкция на обекти – хотел „К.” – к.с „Слънчев бряг” и „зографа” – [населено място].

Като доказателство по спора е представен и договор за услуги и монтажни дейности от 19.06.2009 г., по силата, на който заявителят [фирма] възлага, а изпълнителят [фирма] приема да поеме изпълнението на специализирани услуги и монтажни дейности към етапи на изпълнение на доставки и montaje на специални въжено-прътови и други конструкции и обзавеждане на обекти на заявителя, а именно доставка на чугунени отливки по задание от леярни „П.” С. 3. и „Б. център” С., товаро-разтоварни дейности, транспортиране, доставка и инсталиране в 9 града на страната и в 4 обекта в С. на каси за помощи на Б. в магазини от веригата К. – в С., П., П., Б., Д., Р., Ш., Т., П. и К., както и договор от 04.08.2009 г. за възлагане на същите услуги, а именно – товаро-разтоварни дейности, транспортиране, инсталиране и демонтаж на територията на Американския университет в Б. на специализирано оборудване и скеле за монтажни дейности, товаро-разтоварни дейности, транспортиране, доставка и инсталиране в обект „П.” В. на скелета и машини за работа и хранене през целия период на работа на заявителя на обекта. Като доказателства по спора са представени и два договора за извършване на услуги от 17 март 2008 г. и 05

януари 2009 г., сключени между [фирма] в качеството му на възложител и [фирма] в качеството му на изпълнител за извършване на товаро-разтоварни дейности и предоставяне на строителен инвентар, както и договор между същите страни за доставка на хардуер за стъкло от 23 април 2009 г. (с приложена към същия спецификация). Представени са и два броя договори от 20 януари 2007 г. и 28 октомври 2007 г., сключени между [фирма] в качеството му на възложител и [фирма] в качеството му на изпълнител за предоставяне на специализирани услуги по доставки и монтаж на конструкции и специално обзавеждане.

Сключването на договорите, обаче, както и самото издаване на процесните фактури, без наличието на други доказателства за реалност на осъществените доставки не може да обоснове изводи за реалността на извършването на същите. От така представените доказателства не се установява извършването на СМР, покупката на стоки или пък извършването на услуги, така, както същите са документирани с фактурите, по отношение на които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. Както в хода на ревизионното производство, така и в съдебното производство не са представени и доказателства за кадровата и техническа обезпеченост на доставчика за извършване на услугите (съобразно изложеното в ревизионния доклад и в ревизионния акт при извършена служебна проверка в информационната система на НАП е било установено, че дружествата, посочени като доставчици на жалбоподателя не разполагат с необходимата техническа и кадрова обезпеченост за извършването на доставките по процесните фактури). Видът на услугите несъмнено предполага наличието на служители – на трудов договор или пък наети, които са притежавали съответната компетентност за това. Относно надлежното счетоводно оформяне на доставките при жалбоподателя и неговите доставчици – посочените десет търговски дружества във връзка с фактуриране, осчетоводяване и деклариране, не са сочени основания от приходните органи като предпоставки за отказ на правото на приспадане. Както се посочи и по-горе в мотивите на настоящото решение спорен по делото е въпросът за реалното получаване на фактурираните доставки на услуги от жалбоподателя именно от посочените 7 търговски дружества.

В тази връзка относими обстоятелства, подлежащи на доказване, са наличността на стоките при доставчика, приемо-предаване и индивидуализация на същите, прехвърляне на право на собственост, транспорт, разтоварване, съхранение, извършване на последващи облагаеми доставки със същите стоки, както и установяване на обстоятелството дали услугите, документирани с процесните фактури са извършени от дружествата, издатели на същите. Такива доказателства не са представени в ревизионното производство, не са представени и в производството пред настоящата инстанция. Доказателства за извършването им не могат да бъдат само представените договори, протоколите за приемане на извършената работа. Като доказателства по спора не са

представени одобрени работни проекти, за извършени на услугите, протоколи за начална дата на изпълнение на договорите, документи доказващи техническите стандарти за качеството на влаганите материали – сертификати за качество, не са представени пътни листа и товарителници за МПС, с които са били извършени доставките, не са представени доказателства, от които да може да се направи обоснован извод къде са били съхранявани строителните материали до влагането им. От събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен начин произхода на строителните материали, не се установява тяхното складиране до влагането им, не се установява по какъв начин същите са били транспортирани до обектите, в които е следвало да се вложат, не е представена информация за предходните доставчици – договори, приемо-предавателни протоколи, актове и други. Следователно, от събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че именно посочените търговски дружества, посочени като доставчици в процесните фактури са осъществили услугите, документирани с фактурите. Както и се посочи по-горе в мотивите на настоящото решение за преценката на правото на приспадане на данъчен кредит не е достатъчно условие наличието на извършването на услугата като осъществил се факт, а от събраните по делото доказателства следва да може да се направи обоснован извод, че именно лицата, издали фактурите и посочени като доставчици са осъществили реално услугите по процесните фактури. Във връзка с правото на приспадане на данъчен кредит и принципа на данъчен неутралитет следва да се посочи и решение на Съда на Европейския съюз от 31 януари 2013 г., постановено по дело C-643/2011 г. съгласно т. 41, от което правото на съюза не изключва възможността компетентната администрация да провери дали фактурираните от данъчнозадължено лице сделки действително са извършени и с оглед на декларираното то него евентуално да установи наличието на данъчно задължение. Резултатът от такава проверка, както и декларирането и плащането на начислен ДДС от издателя на фактурата са обстоятелства, които националният съд следва да вземе предвид при преценката относно наличието на облагаема сделка, предоставящо право на приспадане на данъчен кредит на получателя по фактурата. В мотивите на посоченото решение дори се приема, че само от акта, че в съставен на издателя на фактурата ревизионен акт данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него ДДС не може да се направи изводът, че посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема сделка (т. 42 от решението).

В процесния случай правото на приспадане на данъчен кредит е отказано на жалбоподателя поради обстоятелството, че доставчикът не е представил документите, които биха доказали неговата техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставката (това е обстоятелство, по което в мотивите си се е произнесъл и съдът на Европейския съюз в посоченото решение). В тази връзка съгласно мотивите на посоченото решение националната юрисдикция, както

данъчната администрация, така и в настоящия случай съдебната инстанция следва да провери обстоятелствата в тази връзка, като в съответствие с правилата за доказване по националното право извърши обща преценка на всички доказателства. Такава обща преценка е била извършена от органите по приходите, издали обжалвания ревизионен акт. В настоящото съдебно производство, обаче доказателствената тежест относно опровергаване на констатациите, съдържащи се в ревизионния акт принадлежи на жалбоподателя. Още с определението за насрочване на делото съдът е указал доказателствената тежест на страните, като в тежест на жалбоподателя по спора е опровергаването на констатациите, съдържащи се в ревизионния акт, а именно той е лицето, което следва да докаже реалността на осъществяваните доставки. И след като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, то в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. В глава 19 от ДОПК „Съдебно обжалване” липсва изрична регламентация за правилата на доказване, поради което в съдебното производство намират приложение общите правила на ГПК. Основополагащо в тази насока е правилото на чл. 154, ал. 1 от ГПК, съгласно което всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. Следователно, правилно от събраните по делото доказателства органите по приходите е установил липсата на реалност на доставката по процесните фактури. Следва да се определи като неоснователно оплакването, съдържащо се в жалбата, че правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя било отказано само и единствено поради неоткриването на адресите за кореспонденция на дружествата доставчици.

Правото на приспадане на данъчен кредит е отказано поради недоказаната реалност на доставките по процесните фактури, като в тази връзка жалбоподателят не е представил по делото доказателства, които би следвало да се намират у него, включително протоколи за извършените СМР (представена е само една част от същите). Предвид изложеното е неоснователно оплакването, че отказът за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит се дължи на бездействие на дружествата-доставчици, за което отговорност не следвало да носи получателят по доставките. Както процесните фактури, така и приемо-предавателните протоколи се намират в притежание на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция, но същите не са представени нито в ревизионното производство, нито пък в производството пред настоящата инстанция.

Доколкото, съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, за неуредените с този кодекс случаи, се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс, то съдът на основание чл. 168, ал. 1 от АПК е длъжен да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146, като по отношение на нищожността, съгласно чл. 168, ал. 2 съдът я обявява, дори да липсва искане за това. Съдът намира, че обжалваният административен

акт е издаден от компетентен орган. Със Заповед № К 1109798/14.10.2011 г., издадена от началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП е определен компетентният орган по приходите за издаването на ревизионния акт. Началникът на сектор „Ревизии” има правомощието да издава заповеди за определяне на компетентен орган по силата на Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. Съгласно т. 2 от заповед № РД-01-131/22.03.2007 г. функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК се изпълняват от органи по приходите, заемащи длъжността началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Д.” в ТД на НАП С.. В контекста на изложеното, в случая следва да се има предвид и разпоредбата на [чл. 160 от ДОПК](#), съгласно която съдът при съдебното обжалване на ревизионните актове е задължен да разреши материално-правния спор по същество. Поради това, дори и да констатира процесуални нарушения в хода на ревизионното производство, съдът няма правомощието да отмени ревизионния акт само на това основание, а следва да приложи материалния закон по отношение на установените по делото факти и да определи конкретния размер на данъчните задължения. Заповедта за определяне на компетентния за издаването на ревизионния акт орган, както и заповедта за възлагането на ревизията са връчени на ревизираното лице, видно от разписките към същите.

Решението на решаващия административен орган също така е издадено от компетентен орган. Р. акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1-8, а именно името и длъжността на органа, който го издава, номера и датата на акта, данните на ревизираното лице, обхвата на ревизията, съдържа мотиви, разпоредителна част, с която се определят задълженията. Решението на решаващия административен орган също така е издадено от компетентен орган. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата за немотивираност на ревизионния акт. При внимателен анализ на съдържанието на същия се установява, че той съдържа изчерпателно изброяване на обстоятелствата, включително и доказателствата послужили като основание за отказа за приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 1212, 96 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/21.11.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 1212, 96 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ